

[Aksel Larsen.]

sætte sammen, altid kunde sikre et Mæglingforslags Vedtagelse. Det kan jeg nu ikke forstaa han vil hævde. For det første vil det jo være sagligt urigtigt at operere paa den Maade, og det er heller ikke en Forligsmands Opgave, og for det andet vilde et eventuelt Forsøg paa i en given Situation at gaa den Vej vække en saadan Modvilje i Arbejderkredse, at de Afstemningsprocenter, der i øvrigt kræves, med største Lethed vilde fremkomme. Det tror jeg derfor man ganske kan se bort fra.“

Se, bortset fra at den daværende Socialminister ved denne Lejlighed tager fejl med Hensyn til sit eget Lovforslag — for ved Sammenkædning kræves der ikke visse bestemte Procenter —, udtaler han tydeligt, at Forligsmanden ikke maa foretage en Sammenkædning af Fag, hvis Forhold ikke vedkommer hinanden.

Det er imidlertid sket i det Forligsforslag, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag. Jeg vil ikke gaa i Detailler, jeg vil kun nævne et saadant Tilfælde som, at Forligsmanden bl. a. har stillet et Mæglingforslag for Typografernes Vedkommende. Typograferne havde i Forvejen stemt over et Forslag stillet af Arbejdsgiverne, og forkastet det. Forligsmanden gjorde sig ikke den Ulejlighed at udarbejde et nyt Forslag, men stillede det af Typograferne en Gang forkastede Forslag som Mæglingforslag, vidende, at de ganske sikkert vilde forkaste det igen. Derpaa sammenkædede han deres Afstemning med de øvrige Fags, og vi kommer saa i den Situation, at Arbejdsmændene eller rettere Arbejdsmændenes Hovedbestyrelse ved deres Afstemning har vedtaget Typografernes nye Overenskomst, som Typograferne selv har forkastet med 2210 Stemmer mod 943.

Dette er yderligere en Grund til, at man maa gaa imod en Lovfæstelse af Forligsmandens Forslag, som i sig selv altsaa er ganske stridende mod Mæglingslovens Aand, og som er fuldkommen ubilligt over for de Arbejdergrupper, hvis Mening er stemt ned.

Endelig vil jeg sige, at det har ikke manglet paa Advarsler over for Regeringen med Hensyn til dens Politik i Arbejderspørgsmaalet. Disse Advarsler er fremsat paa det allerkraftigste fra De samvirkende Fagforbunds Ledelse, og naar vi nu har set, at man i den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe er saa beskeden at undlade at gøre en aktiv Fagforeningsmand til Ordfører i

denne Sag, saa maa det være tilladt en anden at haabe, at der findes saadanne her i Salen, som dog er i Stand til at gaa op og sige, om de slutter sig til det stillede Forslag eller ej. I Særdeleshed burde man vel forvente, at f. Eks. det ærede Medlem Hr. Schrøder vilde give Udtryk for sin Mening om Sagen efter den Afstemning, der har været i hans Forbund, eller at muligvis det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen vil benytte denne gunstige Lejlighed til at forklare, hvorledes han vil bringe sin Optræden her i Salen i Overensstemmelse med den Stilling, han tog i Smedeforbundets Hovedbestyrelse. Men bortset fra dette har jo ledende Folk i De samvirkende Fagforbund i Anledning af den Maade, hvorpaa Konfliktsituationen endte i Fjor, sagt deres tydelige Mening, givet Regeringen deres Advarsel. Jeg skal i saa Henseende nøjes med at henvise til, hvad bl. a. Arbejdsmandsforbundets Formand, Hr. Axel Olsen, udtalte i en Artikel i „Arbejdsmændenes Fagblad“. Axel Olsen talte der om, at hvis man paa den Maade vilde regulere og sætte Grænser for Arbejdernes Indtægter, saa maatte man regulere alle Samfundsgruppers Indtægter, men dette turde vel blive noget besværligt, og han tilføjer:

„Det kan næppe tænkes. Et Forsøg af denne Art vilde sikkert fremkalde en vældig Reaktion, der vilde faa det til at knage i vort Samfunds demokratiske Fuger. Men saa kan Samfundet til Gengæld heller ikke ensidigt vende sig mod Arbejderne og hævde nogen Ret til ad Tvangens Vej at fastsætte de økonomiske Betingelser, paa hvilke deres Livsvilkaar skal grundes.“

Der maa paa dette Punkt være lige Ret for alle Landets Borgere, og selv om vi tilfredsstillende kan konstatere en vis udpræget praktisk Sans hos Arbejderne til i vanskelige Situationer at se bort fra Principper til Fordel for en praktisk Udløsning af en vanskelig, samfundsfarlig Spænding, saa ønsker de vist ikke oftere at være Genstand for en Undtagelseslovgivning af den heromhandlede Art.

Vil man svække de danske Fagforeninger, skal man blot fortsætte ad denne Vej. De vil da efterhaanden blive ødelagt i Bund og Grund og ende med at blive en Slags offentlige Forvaltningskasser for de Understøttelser, Samfundet i sin manglende Evne til at skaffe Arbejde til de ledige Hænder ser sig nødsaget til at udbetale til dem, der ikke nyder godt af